

STRÁŽKYŇA STRATENÝCH MIEST 2

Tajomstvo pegorožca

SHANNON MESSENGER

STRÁŽKYŇA STRATENÝCH MIEST 2

SHANNON MESSENGER

STRÁŽKYŇA STRATENÝCH MIEST 2

Tajomstvo pegorožca

Preložila Zuzana Trstenská

Tajomstvo pegorožca

Shannon Messenger

KEEPER OF LOST CITIES: EXILE

Copyright © 2013 by Shannon Messenger

All rights reserved

Translation © 2026 by Zuzana Trstenská

Jacket design by Karin Paprocki

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0984-4

*Venujem Liese Abramsovej Mignogne,
mimoriadnej redaktorky
(a pravdepodobne aj OZAJSTNEJ Batgirl).*

Úvod

Sophie s roztrasenými rukami zdvihla zelenú fľaštičku. Jeden dúšok znamenal život aj smrť – a to nielen pre ňu.

Pre Prentica.

Pre Aldena.

Zahľadela sa na číru tekutinu obmývajúcu sklenené steny nádoby, potom vytiahla krištáľovú zátku a priložila si fľaštičku k perám. Stačilo len prehltnúť jed.

No dokáže to?

Dokázala by sa vzdať všetkého, aby sa postarala o nápravu?

Vedela by v opačnom prípade žiť s pocitom viny?

Tentoraz bola voľba na nej.

Žiadne ďalšie odkazy.

Žiadne ďalšie stopy.

Nasledovala ich až sem a teraz to bolo iba na nej.

Viac nebola bábkou Čiernej labute.

Bola pokazená.

Nezostalo jej nič okrem dôvery.

Jeden

„**S**tále nemôžem uveriť, že stopujeme bigfoota,“ zašepkala Sophie s očami upretými na obrovskú stopu v blate. Každý mohutný prst bol široký ako jej ruka a odtlačok vytvoril hlbokú kaluž plnú bahna.

Dex sa zasmial a na lícach sa mu objavili dve dokonalé jamky. Postavil sa na špičky, aby preskúmal škrabance na kôre neďalekého stromu. „Naozaj si ľudia myslia, že v lese pobehuje obrovský chlpáč, ktorý sa ich snaží zožrať?“

Sophie sa odvrátila a zakryla si tvár blondavými vlasmi, aby zamaskovala rumenec na lícach. „Je to šiši, však?“

Uplynul takmer rok, odkedy zistila, že je elfka, a presťahovala sa do Stratených miest, ale z času na čas na to zabudla a zareagovala ako človek. Vedela, že sasquatchovia sú v skutočnosti len vysoké zelené chlpaté stvorenia s guľatými očami a nosmi pripomínajúcimi zobák – v minulosti s nimi dokonca pracovala na pastvinách v Skrýšopoli, čo bolo obrovské panstvo a zvieracia rezervácia, ktorú teraz považovala za svoj domov. No bolo ťažké hodiť za hlavu všetko, čo sa počas svojho ľudského života naučila a dozvedela. Zvlášť, keď mala fotografickú pamäť.

Nad hlavami im zadunel hrom a Sophie nadskočila.

„Toto miesto sa mi nepáči,“ zamrmal Dex a cestou k Sophie modrozelenými očami skúmal stromy naokolo. Vlhký, ťažký vzduch mu prilepil svetlomodrá tuniku k chudým rukám a sivé nohavice mal celé od blata. „Nájdime ho a vypaďme odtiaľto.“

Sophie súhlasila. Temný les bol nepreniknuteľný a divoký. Pripadal jej ako miesto, kde sa zastavil čas.

Husté paprade pred nimi zašumeli a svalnatá sivá ruka zozadu chytila Sophie. Nohy jej viseli nad zemou a do tváre jej udrel pižmový zápach goblinieho potu, keď jej do pol pásu nahý telesný strážca strčil Dexa za seba, vytasil zakrivený meč z pošvy na boku a namieril ho na vysokého blondavého elfa v tmavozelenej tunike, ktorý sa vypotácal zo steny lístia.

„Pokoje, Sandor,“ povedal Grady a ustúpil od leskej čepele čierneho meča. „To som len ja.“

„Prepáč.“ Sandorov vysoký hlas Sophie vždy pripomenul čipmanka. Mierne sa uklonil a sklonil zbraň. „Nerozpoznal som tvoj pach.“

„To je pravdepodobne preto, lebo som práve strávil dva desať minút plazením sa po sasquatchovom brlohu.“ Grady si privoňal k rukávu a rozkašľal sa. „Fúúú... Edaline sa veru nepoteší, keď prídem domov.“

Dex sa zasmial, ale Sophie bola príliš zaneprázdnená pokusmi vymaniť sa zo Sandorovho zovretia.

„Teraz ma už môžeš pustiť!“ Len čo sa jej nohy dotkli zeme, nahnevane odpochoďovala, prebodla Sandora pohľadom a pritom sa snažila vytiahnuť si zo zadnej časti tela nohavičky, ktoré sa jej tam zarezali, keď ju tak necitlivo zdrapil a zdvihol. „Nejaké stopy po sasquatchovi?“

„Brloh je už nejaký čas prázdny. A tipujem, že ani vy ste nemali veľa šťastia pri hľadaní stôp.“

Dex ukázal na škrabance, ktoré skúmal na kôre. „Vyzerá to, že vyliezol na tento strom a odtiaľ sa presunul po konároch. Nedá sa zistiť, ktorým smerom sa vybral.“

Sandor zavetril svojím širokým, plochým nosom. „Mal by som odviesť slečnu Fosterovú domov. Je príliš dlho na otvorenom priestranstve.“

„Som v poriadku! Sme uprostred lesa a okrem Rady nikto nevie, že sme tu. Nemusel si sem ani chodiť.“

„Idem tam, kam ideš ty,“ odvetil Sandor rázne, zasunul meč do pošvy a prešiel si rukami po vreckách čiernych vojenských nohavíc, aby skontroloval ostatné zbrane. „Beriem svoju úlohu veľmi vážne.“

„Očividne,“ zamrmľala Sophie. Vedela, že Sandor sa ju len snaží chrániť, ale neznášala, keď bol nablízku. Bola to dva metre vysoká neustála pripomienka, že únoscovia, ktorým s Dexom o vlások unikli, stále niekde číhali a čakali na správny okamih, aby podnikli ďalší krok...

Navyše sa hanbila, že ju neustále nasledoval ultrapanoidný goblin. Dúfala, že keď sa začne škola, bude mať s osobnou ochranou pokoj. No keďže jej z prázdnin ostávali necelé dva týždne a Rada sa dostala pri nasledovaní stôp do slepej uličky, vyzeralo to, že jej statný, trochu mimozemsky vyzerajúci tieň s ňou pôjde aj do Luxaeterny.

Snažila sa Aldena presvedčiť, aby ju sledoval pomocou kryštálového prívesku, ktorý mala zavesený na krku, ale on jej pripomenul, že únoscovia minule nemali problém jej ho strhnúť. A hoci tento prívesok mal posilnené šnúrinky a niekoľko ďalších bezpečnostných opatrení, odmietol zveriť jej život do rúk neživej ozdoby. Potlačila povzdych.

„Potrebujeme Sophie tu s nami,“ povedal Grady Sandorovi a rýchlo Sophie objal, aby ju upokojil. „Cítiš niečo?“ spýtal sa jej.

„Nie v blízkosti. Môžem však skúsiť rozšíriť svoj dosah.“ Odstúpila od neho, zavrela oči a položila si ruky na spánky, aby sa lepšie sústredila.

Sophie bola jediná telepatka, ktorá dokázala vystopovať myšlienky až na ich presné miesto – a jediná, ktorá dokázala čítať myšlienky zvierat. Ak by dokázala zachytiť myšlienky sasquatcha, mohla by ich sledovať až k miestu, kde sa skrýval. Stačilo len *počúvať*.

Jej koncentrácia sa nad krajinou rozprestrela ako neviditeľný závoj. Cvrlikanie a vŕzganie lesa sa zmenilo na tiché bzučanie, keď jej myseľ zaplnili „hlasy“. Melodické myšlienky vtákov na stromoch. Tiché myšlienky hlodavcov v zemi. Ďalej, na malej lúke, boli pokojné myšlienky lane a jej mláďaťa. A ešte ďalej, v hustejších častiach podrastu, boli tajomné myšlienky veľkej pumy, ktorá pozorovala svoju korisť.

No žiadna stopa po ťažkých, burácajúcich myšlienkach sasquatcha.

Sústredila sa na zasnežené hory. Vzdialenosť bola veľmi veľká, takže väčšina telepatov by to nedokázala, ale keď volala o pomoc, aby ju zachránili pred únoscami, dosiahla oveľa ďalej – a to bola v tom čase napoly pod vplyvom omamných látok. Preto ju prekvapilo, keď sa jej telo roztriaslo od námahy.

„To je v poriadku, Sophie,“ oslovil ju Grady a stisol jej plece. „Nájdeme iný spôsob.“

Nie.

Preto ju Grady vzal so sebou na túto záchrannú akciu aj napriek Sandorovým početným obavám o jej bezpečnosť. Už trikrát sa pokúsil chytiť tohto zvera, ale zakaždým sa vrátil domov s prázdnyimi rukami. Spoliehal sa na ňu.

Vytrhla si uvoľnenú mihalnicu – jej nervózny zlozvyk – a sústredila sa zo všetkých síl. Pred očami jej blikali bodky

svetla a každú z nich sprevádzala bodavá bolesť, ktorá jej vyrážala dych. Utrpenie však stálo za to, keď zachytila skoro nebadateľný náznak myšlienky. Rozmazaný obraz rieky s machom porastenými zelenými skalami a bielou, zurčiacou vodou. Bola jemnejšia ako myšlienky sasquatcha, ktorých sa dotkla, keď cvičila v Skryšopoli, ale táto myšlienka bola rozhodne príliš zložitá na to, aby patrila niektorému z bežných lesných zvierat.

„Je to týmto smerom,“ povedala Sophie a ukázala na sever. Potom prudko vyrazila medzi stromy. Bola rada, že si obula ľahké čižmy namiesto elegantných balerínok, ktoré zvyčajne nosila dokonca aj k jednoduchej béžovej tunike a hnedým nohaviciam. Dex sa za ňou rozbehol a strapaté svetloryšavé vlasy mu nadsakovali, keď sa prispôboval jej tempu. „Stále nechápem, ako to robíš.“

„Nie si telepat. Ja zasa ani netuším, ako dokážeš všetky tie technopatické veci.“

„Psst, začujú ťa!“

Dex ju prinútil sľúbiť, že nikomu nepovie o jeho novoobjavenom talente. Dáma Alina, riaditeľka Luxaeterny, by mu nedovolila zúčastniť sa na testoch na odhalenie schopností, keby vedela, že sa uňho už nejaká prejavila, a Dex stále dúfal, že sa u neho objaví „lepší“ talent, aj keď bolo nesmierne vzácne mať viac ako jednu schopnosť.

„Si trkvas,“ oznámila mu Sophie. „Technopatia je super.“

„Tebe sa to ľahko hovorí. Nie je fér, že ty si telepatka a uštedrovačka.“

Sophie pri poslednom slove vystrúhala grimasu.

Keby to bolo na nej, túto nebezpečnú schopnosť by bez váhania zahodila. No keď sa talenty raz aktivovali, nedali sa len tak vypnúť. Skúšala to. Mnohokrát.

Sophie páľili svaly, keď sa terén zmenil na strmší a studený vzduch nasiaknutý dažďom ju štípal v pľúcach, ale beh jej robil dobre. Od únosu ju všetci držali zavretú, aby ju ochránili pred nebezpečenstvom. V skutočnosti to znamenalo, že sa cítila ako väzeň, zatiaľ čo zlosynovia boli na slobode.

Táto myšlienka ju poháňala vpred, akoby sa stačilo len viac snažiť, aby sa dostala dostatočne ďaleko od svojich problémov a tie by konečne zmizli. Alebo aspoň dostatočne ďaleko od Sandora, hoci goblin bol vzhľadom na svoju mohutnú postavu prekvapivo obratný. Nikdy sa jej ho nepodarilo zbaviť, hoci to stále skúšala.

Cesta sa smerom k horám zužovala a po niekoľkých minútach stúpania sa stočila na západ a skončila sa pri žblnkajúcom potoku. Nad skalami sa vznášali biele obláčiky hmly, ktoré dodávali vode, kľukatiacej sa po skalnatých úpätiach, strašidelnú atmosféru.

Sophie sa zastavila, aby polapila dych, a Dex sa zohol, aby si pretiahol nohy. Grady so Sandorom ju dobehli, keď kontrolovala polohu sasquatcha.

„Máš sa držať pri mne,“ pošťazoval sa Sandor.

Sophie ho ignorovala a ukázala na zasnežené vrchy. „Je tam hore.“

Myšlienky boli teraz ostrejšie a naplňali jej myseľ šokujúco živou scénou. Každý malý lístok na čipkovaných papradiach bol krištáľovo čistý a ona takmer cítila, ako jej chladná voda špliecha na kožu a vietor jej štekľí líca. Naozaj podivná však bola tá teplá pokojnosť, ktorá obklopovala jej vedomie. Nikdy predtým nezažila takú čistú emóciu – najmä od bytosti, ktorá bola tak ďaleko.

„Viac sa nerozdelíme,“ nariadil Grady, keď začali stúpať popri potoku vyššie do hôr. „Túto časť lesa nepoznám.“

Sophie to vôbec neprekvapilo. Stromy a paprade boli také husté, že tam už veľmi dlho nevstúpil nikto – ani človek, ani elf.

Mäkký zelený mach pokrýval zem a tlmil ich kroky. Bol však aj klzký, a keď sa Sophie po tretíkrát pošmykla, Dex ju chytil za zápätie a nepustil. Teplo jeho ruky preniklo cez látku jej rukáva a Sophie mala pocit, že by sa mala odtiahnuť. No pomáhal jej udržať rovnováhu, čo jej uľahčovalo sústrediť sa na to, čo si sasquatch myslí.

Zviera muselo byť, pretože Sophie sa v žalúdku rozhostil pocit uspokojenia, akoby práve zjedla extra porciu cukríkov marshmallow.

Ponáhľala sa dopredu – bála sa, že teraz, keď je sýty, sa pohne ďalej – a nechtiac šliapla na spadnutú vetvu.

Prááááááásk!

Po celom tele jej naskočila husia koža, a hoci vedela, že tá emócia nie je jej, Sophie nedokázala ignorovať ten mrazivý strach. Nemala tušenie, čo to znamená, ale nemala čas na to, aby o tom premýšľala. Z obrazov, ktoré jej prebleskli hlavou, usúdila, že sasquatch sa rozbehol.

Vytrhla ruku z Dexovho zovretia a vyrazila za ním.

Zviera bežalo tak rýchlo, že sa jeho myšlienky rozmazali. Sophie sa sústredila na to, aby nasmerovala energiu zo svojho jadra do nôh, ale aj s touto dodatočnou silou cítila, ako sa sasquatch stále viac a viac vzdáva. Utečie jej – pokiaľ nenájde spôsob, ako zvýšiť svoju rýchlosť.

Mozgový tlak.

Nebola nadšená, keď zistila, že dokáže používať neuveriteľne vzácnu schopnosť telepatie. No keď vtlačila teplú energiu, ktorá jej hučala v hlave, do nôh a pocítila, ako jej svaly zaplavila obrovská vlna sily, zrazu bola vďačná za zvláštne fungovanie svojho mozgu, aj keď jej to zhoršilo

bolesť hlavy. Nohami sa sotva dotýkala zeme, kým bežala po rozmočenej pôde, a nechala Dexa, Sandora aj Gradyho ďaleko za sebou.

Myšlienky sasquatcha sa opäť vyjasnili.

Doháňala ho.

Dodatočná energia však nevydržala tak dlho, ako očakávala, a keď jej sily vyprchali, zistila, že sa sotva dokáže potáčať dopredu.

Všetko je v poriadku, vyslala myšlienku tvorovi a zúfalo vtlačila slová do jeho mysle. Nechcem ti ublížiť.

Sasquatch zamrzol.

Jeho myšlienky sa stali zmätenou zmesou emócií a Sophie nedokázala porozumieť ani jednej z nich. Využila však jeho chvíľkovú nehybnosť a zmobilizovala posledné zvyšky energie, aby sa dopotácala k úzkemu otvoru v hustom zelenom poraste. Cítila sasquatcha na druhej strane stromov.

Čakať na ostatných by bolo bezpečnejšie, ale kto vedel, ako dlho tvor počká? A v tej chvíli sa jej zdal pokojný. Zvedavý.

Tri hlboké nádychy jej dodali odvahu. Potom Sophie vykročila na čistinu.

Dva

Sophie zalapala po dychu a ten zvuk sa odrazil od kruhu stromov. Zažmurkala, aby sa uistila, že ju neklame zrak.

Niekoľko krokov pred ňou stál trblietavý bledý kôň s rozťahnutými operenými krídlami. Nebol to pegas – z kníh, ktoré prečítala v Skrýšopoli, vedela, že tie sú menšie a robustnejšie, s tmavomodrými škvrnami a tmavomodrou hrivou. Tento kôň mal vlnitú striebornú hrivu, ktorá mu stúpala po krku a rozdeľovala sa okolo rohu bielej a striebornej farby, ktorý mu trčal z čela ako jednorožcovi. Lenže jednorožce, ktoré už videla, nemali krídla.

„Čo si zač?“ zašepkala Sophie, keď sa zahľadela do hlbokých hnedých konských očí. Zvyčajne hnedé oči považovala za nevýrazné a nudné – najmä svoje vlastné –, ale tieto mali trblietavé zlaté škvrnky a dívali sa na ňu tak intenzívne, že nemohla odtrhnúť pohľad.

Kôň zaerdžal.

„To je v poriadku. Neublížim ti.“ Premietla mu obrazy seba samej, ako sa stará o iné zvieratá.

Kôň zadupal kopytami a zaerdžal, ale zostal na mieste a opatrne pozoroval Sophie.

Sústredila sa na jeho myšlienky a hľadala čokoľvek, čo by mohla použiť, aby jej dôveroval. Zložitosť jeho mysle bola šokujúca. Cítila, ako všetko vníma aj rýchlo vyhodnocuje, rovnako ako keď čítala myšlienky elfov. A mal nesmierne silné emócie. Teraz si vedela predstaviť, ako sa musí cítiť empati, a bola rada, že medzi nich nepatrí. Bolo ťažké rozlíšiť, ktoré pocity patrili jej.

„Tu si!“ ozvalo sa a Dex s dupotom vstúpil na čistinu. Zostal však stáť s otvorenými ústami, keď kôň so zaerdžaním vzlietol do vzduchu.

„To je v poriadku,“ zavolala Sophie. „Je to priateľ.“

Priateľ.

Len čo vyslala toto slovo, kôň zamrzol, vznášajúc sa nad nimi. Sophie hlavou prebehli desiatky obrazov. Potom ju takmer zadusila nová emócia. Oči ju pálili a srdce zabolelo. Chvíľu jej trvalo, kým si tento pocit preložila.

„Si osamelý?“ zašepkala Sophie.

„To nie je sasquatch,“ zamrmľal Dex.

„Áno, všimla som si,“ odvetila Sophie. „Vieš, čo to je?“

„Pegorožec,“ šepol za ňou Grady, čo vyvolalo v lietajúcom koňovi novú vlnu paniky.

Ďalší priateľ, vyslala mu Sophie myšlienku, keď sa vzniesol vyššie do oblakov.

Grady bol vlastne viac ako priateľ. Bol jej adoptívnym otcom. No z nejakého dôvodu jej robilo problém ho tak nazývať, hoci jej adopcia bola definitívne uzavretá.

Naozaj je to v poriadku, uistila pegorožca. *Nikto ti neublíži.*

Pegorožec zaerdžal, jeho myseľ sa sústredila na Sando-
ra – a na zbraň po jeho boku.

„Sandor, plašíš ho. Musíš ustúpiť.“

Sandor sa ani nepohol.

„Prosím,“ povedal mu Grady. „Nesmieme stratiť túto bytosť. Vieš, aká je dôležitá pre náš svet.“

Sandor si povzdychol a odišiel z lúky s reptaním, že je nemožné, aby vykonával svoju prácu.

„Je tento kôň naozaj taký dôležitý?“ spýtala sa Sophie a pozrela sa na oblohu.

„To si píš.“ Dexov hlas znel nepríjemne samolúbo. „Našli len jedného – v celých dejinách. Rada hľadá ďalšieho už celé stáročia.“

„Tisícročia,“ opravil ho Grady. „Počas celého nášho pobytu na tejto planéte sme sa snažili odhaliť všetky jeho tajomstvá. A potom, skutočne náhodou, do našich životov vstúpil nádherný pegorožec, čo nám dokázalo, že zem má ešte niekoľko es v rukáve. Odvtedy sa usilujeme nájsť ďalšieho. Nesmieme ho nechať uniknúť. Môžeš ho privolať k nám, Sophie?“

Tlak jeho prosby jej dopadol na plecía ako závažie, keď sľúbila, že to skúsi.

Bezpečie, vyslala myšlienku strachom paralyzovanému tvorovi a pridala obrázky, na ktorých sa starala o iné zvieratá, aby posilnila význam svojich slov. Potom mu premietla výjav, na ktorom pegorožec stojí vedľa nej na čistinke. *Pod' dolu.*

Keď pegorožec nezareagoval, pridala mentálny obraz, v ktorom hladkala pegorožcovu trblietavú hrivu.

Znovu ju zaplavila vlna osamelosti – tentoraz silnejšia. Starobylá bolesť. Potom pegorožec ešte raz zakrúžil a pristál tesne mimo Sophiinho dosahu.

„Neuveriteľné,“ hlesol Grady.

„Šikovné dievča,“ zašepkala Sophie.

„Dievča?“ spýtal sa Dex.

Sophie prikývla a premýšľala, odkiaľ to vedela. Bolo to takmer, akoby jej to pegorožec povedal...

„Pegorožec v Útočišku je žrebec!“ nadchol sa Grady a vytrhol ju z rozjímania. „Toto je objav storočia, Sophie!“

Sophie sa uškrnula a predstavila si výraz na tvári radcu Bronteho, keď sa dozvie túto správu. Opovrhoval jej ľudskou výchovou a jej spojením s Čiernou labuťou – tajnou skupinou rebelov, ktorí stáli za každou záhadou v Sophiinej minulosti – a vždy sa snažil dokázať, že nepatrí do ich sveta.

„Ehm... nechcem vám kaziť radosť,“ prerušil ich Dex, „ale ako ju dostaneme domov?“

Gradymu zmizol úsmev z tváre. „To je dobrá otázka. Postroj pre sasquatcha jej nebude sedieť, a aj keby som utekal domov, nemáme žiadnu ohlávku pre pegorožca.“

„Možno ju nepotrebujeme.“ Sophie sa zahľadela do kobyliných očí, ktoré ani nežmurkli od napätia, a opäť vyslala signál priateľstva. Potom natiahla ruku a pomaly urobila krok vpred.

„Opatrne,“ varoval ju Grady, keď samica pegorožca zaerdžala.

„Pokoј, dievča,“ zašepkala Sophie a s pohľadom upretým do kobyliných očí urobila krok vpred.

Pokoјne.

Poslala jej záplavu obrazov, na ktorých hladkala rôzne zvieratá, a snažila sa jej tak vysvetliť, čo sa chystá urobiť.

Kobyła spracovala každú scénu a sústredila sa na Sophie. Zaerdžala.

Sophie dúfala, že to znamená „pokračuj“. Zadržala dych a pristúpila k tvorovi.

Prstami prešla po hladkej, chladnej srsti na kobylinom nose. Ligotavé zviera si odfrklo, ale neustúpilo.

„Dobré dievča,“ povedala Sophie a posunula prsty smerom k rohu. Hladila kobyľu po strieborných prameňoch hrivy a ostala prekvapená, že sú studené ako ľadové vlákna.

Kobyła vydala zvuk, ktorý znel ako tiché vzdychnutie. Potom sa otrela o Sophiino plece. Sophie sa zachichotala, keď ju vlhké nozdry poštekli na krku.

„Páčiš sa jej,“ zašepkal Grady.

„Je to pravda, krásavica? Páčim sa ti?“

Sophie prebehol mráz po chrbte, keď ju niečo pošteklo vo vedomí. Čím dlhšie jej to vírilo v hlave, tým viac to naberalo tvar, až sa z toho sformovalo jedno slovo.

Priateľka.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Grady, keď Sophie o krok cúvla a zavrtela hlavou.

„Prepáč, len nie som zvyknutá na to, aká silná je jej myseľ.“ Pohládila kobyľu po lesklej tvári a snažila sa pochopiť, čo sa práve stalo.

Naučila sa od nej kobyľa toto slovo? Bolo to možné?

„Myslíš, že mi dovoľí, aby som sa jej dotkol?“ spýtal sa Grady a opatrne vykročil vpred.

Kobyľa sa postavila na zadné a zamávala krídlami.

Grady ustúpil. „To bude problém.“

Pri skoku s pegerožcom by niekto musel s tvorom udržiavať fyzický kontakt, aby sa medzi nimi vytvorilo spojenie.

„Môžem s ňou skočiť...“ navrhla Sophie.

„V žiadnom prípade!“ Gradyho výkrik kobyľu vyplašil, preto stíšil hlas a šeptom dodal: „To je príliš nebezpečné.“

„Zvládnem to,“ trvala na svojom Sophie. Všetko to vzrušenie vymazalo bolesť hlavy aj únavu po mozgovom tlaku.

„Ehm, pamätáš si, čo sa stalo minule?“ prerušil ju Dex.

Sophie naňho nahnevane zazrela, prekvapená, že sa postavil na Gradyho stranu.

„Hej, nepozerať sa na mňa tak. Takmer si vybledla.“